

Yüklük

AHMET BÜKE

AHMET BÜKE

YÜKLÜK

Can Çağdaş

Yüklük, Ahmet Büke

© 2014, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2014

4. basım: Kasım 2022, İstanbul

Bu kitabın 4. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Cem Alpan

Yayına hazırlayan: Mustafa Çevikdoğan

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Baskı ve cilt: Arı Matbaası

Davutpaşa Cad. Emintaş Kâzım Dinçol San. Sit. No: 81/39,

Topkapı, İstanbul

Sertifika No: 44009

ISBN 978-975-07-2160-1

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25 Sarıyer/İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750721601

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

AHMET BÜKE
YÜKLÜK

ÖYKÜ

♥can

Ahmet B¼ke'nin Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Alnı Mavide, 2010

Çiğdem K¼lahı, 2010

İzmir Postası'nın Adamları, 2010

Kumrunun G¼rd¼ğ¼, 2010

Ekmek ve Zeytin, 2011

Cazibe İstasyonu, 2012

Varamayan, 2019

Deli İbram Divanı, 2021

AHMET BÜKE, 1970'te Manisa'nın Gördes ilçesinde doğdu. İlk ve orta öğrenimini Gördes'te, liseyi İzmir Atatürk Lisesi'nde bitirdi. Bir süre ODTÜ Jeoloji Mühendisliği'nde okudu. 1997'de Dokuz Eylül Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi İktisat Bölümü'nden mezun oldu. Öyküleri *E*, *Adam Öykü*, *Ünlem*, *Patika*, *İmge Öyküler*, *Özgür Edebiyat*, *Eşik Cini*, *Notos Öykü*, *Yeni yazı*, *ğ*, *Sus*, *Har* gibi edebiyat dergilerinde yayımlandı. 2004'te *İzmir Postası'nın Adamları'nı*, 2006'da *Çiğdem Külahi'nı*, 2008'de *Alın Mavide'yi* (2008 Oğuz Atay Öykü Ödülü), 2010'da *Kumrunun Gördüğü'nü* (2011 Sait Faik Hikâye Armağanı), 2011'de *Ekme* ve *Zeytin'i*, 2012'de *Cazibe İstasyonu'nı*, 2014'te *Yüklük'ü*, 2019'da *Varamayan'ı* yayımladı.

Kızım Zeynep'e

Bence o çocuk öyle gülmemeli
Ay kar gibidir pencerede

ERGİN GÜNÇE

İçindekiler

hâl

Bu Sene Her Şey İyi Olacak.....	17
Süngerli Odalarda.....	23
Adana Tutuşsun Ucundan	27
“Kayayı Delen İncir”.....	31
Giden Çocuklar İçin: Müfredat.....	33
Ben Nasıl Geldim Şu Dünyaya?.....	39
Her Şeyin Teorisi.....	43
Salinger Yazıtları	51
Olmayınca Olmuyor.....	57

bakiye

“Gevrek Değil de Boyoz Güzelmiş...”.....	63
Dostumuz Yaşamamız, Kömürümüz Kara	67
“Fazla Heveslenme Sen Buraya!”	73
<i>Can ve Mutlu Moskova</i> Neden Bizdendir?	77
“Tina Modotti Ha Muerto”.....	81
Hayatın Bütün Sokakları.....	85

hâl

BU SENE HER ŞEY İYİ OLACAK

1.

Annemin adı Habibe.

“Ben hiç yorulmuyorum. Sen merak etme beni,” diyor.

Őerefnur teyzelerde mukabele varmıŐ.

“orbayı ısıt. Kapama var, salata tezgâhta. Abini boŐ bırakma ama. Sen sofraya oturmazsan o da yemiyor, biliyorsun.”

Őıpidik terliklerini giydi. Portmantonun aynasında üstüne başına baktı Őöyle. Kitabını koynuna aldı.

“Ben size bakmaktan yorulmam. Her Şey iyi olsun yeter ki...”

Annem merdivenlerden inerken, dıŐ kapının mandalını düşürürken, kollarını aşağıya doğru bırakmıŐ hanımelerini Őöyle alıp yukarıya kaldırırken bunu düşündüm: Her Şey iyi olsun yeter ki...

Őerefnur Teyze, fıstıklı Őerbet de yapmıŐ mıdır acaba?

2.

Abimin adı Kadir.

Babam o zamanlar Libya’da dozerciymiŐ. Őehre inip telefonla yazdırmıŐ Őirkete. Ankara’dan da anneme telgraf çekmiŐler: “Ođlan olursa Ateş...”

Benim adım Ateş.

3.

Babamın adı Haydar.

Abim askerdeydi o zamanlar.

“Raporu sana verelim,” dedi hükümet tabibi. “Evin en büyüğü sen misin?”

“Yok, abim var ama o gelemedi.”

“Olsun. Sana verelim. Bunu belediyeye götüreceksin. Defin raporu bu. Bu olmadan gömmezler.”

Sarı bir zarfa koydu. Üzerine mavi tükenmezle yazdı: Haydar Atlığ.

4.

Annemin adı Habibe.

Babam, rahmetli, Haydar.

Abim, Kadir.

Abim, belki yüzüncü kez aynı soruyu sordu yine.

“Benden bahsetti mi?”

“Çok ani oldu abi. Kahvede yığılmış kalmış. Hastaneden aradılar. Koştum...”

“Kahvedekilere bahsetmiş mi benden?”

“Bilmiyorum.”

“Şimdi sorsak hatırlarlar mı?”

“Geçmiş gün. Unutmuşlardır.”

Başını eğip çorbasına devam etti.

İlaçlarını getirdim.

“Bugün hastane günün. Dolmuşa benimle mi çıkar-sın yoksa seni gelip alayım mı?”

“Gelirim.”

Öğlene kadar Buca-Bornova yapıyoruz. Abim muavin koltuğunda. Para alıyor, para üstü veriyor. Bozuklukları düzeltiyor.

Bir ara küçük bir çocuk biniverdi.

“İn lan aşağıya!”

Yüzüne bakıyorum. Kızdım sanıyor.

“Bu veledi bildin değil mi? Sürekli evden kaçıyor.”

Gülümsüyorum. Çocuk her gün dolmuşla, olmadı yürüyerek cezaevine geliyor. Kapı, olmadı dikenli telleri geçmeye çalışıyor. Babasıyla kalacakmış damda. Anasını sevmiyormuş.

Öğleden sonra doktorun kapısındaız.

Girdi.

Annemi cepten arıyorum. Açmıyor. Mutfakta kı-zartma yapıyor herhalde.

Abim çıkarken, “Doktor seni görmek istiyor,” diyor.

Doktor camı açmış, sigara yakmış. Beni görünce öksürüyor.

“İlaçlarını düzenli alıyor değil mi? Bu çok önemli.”

“Evet. Her gün veriyorum.”

“Vermek yetmez. Yuttuğundan emin oluyor musunuz?”

“Yani su da içiyor üstüne ama...”

“Ağzına bakıp kontrol etmeniz lazım.”

Ağır bir laf boğazımdan dilime kadar varıyor ama tutuyorum kendimi.

5.

Adı Nezh.

Her ay, hastaneden sonra ona gitmek istiyor abim. Hiç içimden gelmiyor ama mecburen dolmuşu oraya sürüyorum. Susuzdede'ye çıkıyoruz. İki bira alıyorum onlara, biraz da tuzlu çiğdem. Denize bakıp sigara içiyorlar.

“Uyuyor musun?”

“Yok. Biraz gözümü dinlendireyim, dedim.”

“Uyuma.”

“Uyumuyorum, dedim ya.”

“Gözlerini kapadın ama.”

“Evet.”

“Ne görüyorsun?”

“Nasıl, ne görüyorum?”

“Gözlerini kapadığında.”

“Unuttum şimdi. Bir daha kapayayım mı?”

“Olur.”

...

“Ne gördün?”

“Deniz gibi bir şey işte.”

“Hı, tamam.”

Adı Nezh.

Abimin asker arkadaşı.

Mevzilerine roket atmışlar. Abim her ay hastaneye gitmek zorunda. Nezh’in kafasının yarısında metal var, ayakları da tutmuyor. Abim taşıyor onu evinden. Her ay.

6.

Annemin adı Habibe.

Neredeyse hiçbir şey onu yıldırıyor.

“Yeter ki her şey iyi olsun,” deyip kızartma yapıyor, sofrayı hazırlıyor, babamın duvardaki fotoğrafını düzeltiyor, mahallede bana uygun kızları aklından geçirip duruyor.

Abim salataya uzanırken aniden durdu.

“Anne,” dedi. “Biz Nezh’le karar verdik, bu sene ölmüyoruz.”

Annem bana bakıyor bir an.

“Tabii oğlum,” diyor sonra. “Ölecek ne var. Gençsiz daha.”

Abim neşeyle kalkıyor. Annemi iki yanağından öpüyor. Enseme bir şaplak atıyor.

“Hadi iyisin yine. Muavinsiz kalmayacaksın.”
Gülerek odasına geçiyor.
Benim adım Ateş.
Annemle ortadaki kızartmaya bakıyoruz.
“Ateş, bitiriver oğlum. Sarımsaklı bu. Dolaba da gir-
mez şimdi.”

Biz onlara dedik ki, elbette sizin bilmediğiniz öyküleri biz biliriz. Seni yazdıkların için küçümseyenler bilmiyorlar mı, onların akıllarını açıp yazdıklarını biz koyduk. Zenginlik istediler, verdik. Pahalı kumaşlar ve kervanlar dilediler; bir sabah kapılarının önüne koyduk. Ama yine de senin öykülerine güldüler. İçine yeis dolmasına izin verme. Sabretmekten vazgeçersen onlardan ne farkın kalır. Hem senin neyi becereceğini de biz bilirdik. Onun için çabalasan da, vazgeçsen de fark etmez. Ama vazgeçmemende büyük mükâfatlar olabilir. Olmayabilir de.

Ahmet Buke'nin öykülerinde acı ve ironi bir arada; bu yalın öyküler, şaşkınlığını da, sarsıcılığını da ülkemizin tükenmek bilmez acı ve ironi kaynağından topluyor. Böylece bir dil sağanağı çıkıyor ortaya: Yoksulun dili, ötekinin dili, zalimin dili ve umut edenin dili hep bir ağızdan öykü söylüyor. Buke, *Yüklük*'teki öykülerinde artık kangrene dönüşmüş meseleleri anlatırken yer yer sevdiği sanatçılardan da yardım alıyor, edebiyat serüvenindeki köşe taşlarını imliyor.

Ahmet Buke, Türkiye'nin yazarı olmakta direniyor.

#yoksulluk #ötekilik #keder #ironi #mazlumçocuklar #demirparmaklıklar

